

કોઈના પગલામાં ડગ ભરતો નથી,
 હું મને ખુદને અનુસરતો નથી
 શ્વાસ પર જીવી રહ્યો છું તે છતાં
 હું ભરોસો શ્વાસનો કરતો નથી.
 મારે કાયમ એક ચહેરો છે ફક્ત,
 હું કદી દર્પણને છેતરતો નથી.
 ક્યાંક નાઠૂટકે દુવા માગી લઉં,
 હું ખુદને રોજ વાપરતો નથી.
 કંઈક ફરિશ્તાઓ વગોવાઈ જશે,
 એટલે ભૂતકાળ ખોતરતો નથી.
 ચાહું તો ખુદને સમેટી પણ શકું,
 હું વધારે પડતો વિસ્તરતો નથી.
 ને ખલીલ એ પારધીની વાત ક્યાં,
 લોભ પણ ક્યાં જાળ પાથરતો નથી.

પગ નથી ધરતી ઉપર ને આત્મ માથા પર નથી,
બેઉમાંથી કોઈનો પણ કબજો મારા પર નથી.

પગ પસારું છું હંમેશાં હું મારી ચાદર મુજબ,
બોજ કંઈ મારી હયાતીનો આ દુનિયા પર નથી!

મદદ છું, અશ્રુ વિના પણ રડતાં ફાવે છે મને,
જોઈ લો એકે ઉઝરડો મારા ચેરા પર નથી.

આત્માને પણ સતત ઝળહળતો રાખું છું સદા,
રોશની માટે બધો આધાર દીવા પર નથી!

કેટલી એકલતા મારી ચોતરફ વ્યાપી ગઈ,
એક પણ ચકલીનો માળો મારા ફોટા પર નથી.

સો ટકા ઘર બદલીને બીજે કશે ચાલ્યા ગયા,
ફૂલવાળો એમના ફળિયાના નાકા પર નથી!

મારી મંઝિલ તો હંમેશાં હોય મારા પગ તળે,
હું ખલીલ અત્યારે અંતરિયાળ રસ્તા પર નથી.

જિંદગી પરસેવાથી માંજી છે ભાઈ,
એટલે તો આટલી ચમકી છે ભાઈ!

કાલ રાતે એકલો જાગ્યો નથી હું,
મીણબત્તી રાતભર સળગી છે ભાઈ!

કેમ માનું કે વસંત આવી ગઈ છે,
ક્યાં નવી કૂંપળ ફરી ફૂટી છે ભાઈ!

બે પવાલા કાલ પણ ઓછા પડ્યા'તા,
વેંત ચાદર આજ પણ ખૂટી છે ભાઈ!

ચોતરફ નફરતની તેજાબી હવા છે,
આપણો તો બસ ખુદા બેલી છે ભાઈ.

હાથ મારા ચોતરફથી ભીડમાં છે,
જાત તો એકાંતમાં મૂકી છે ભાઈ!

દીકરાએ ઓરડીના ભાગ કરવા,
બાપ મરવાની દુવા માગી છે ભાઈ!

આપણે દોડ્યા બધે લઈને સફરજન,
આપણી કોણે ખબર પૂછી છે ભાઈ!

હું ખલીલ ઔસીમા વરસે છું અડીખમ,
બીડીઓ પાંસઠ વરસ ફૂંકી છે ભાઈ!

કદી મૂડ હો તો દુવા સાંભળે છે,
બધી વાત તો ક્યાં ખુદા સાંભળે છે.
તિમિર આજ નાચે નહીં તો કરે શું?
દીવો ગણગણે ને હવા સાંભળે છે.
હમેશાં એ મોહી પડે છે બદન પર,
નજર ક્યાં હૃદયની કથા સાંભળે છે.
અહીં લોક બેફામ બોલે છે આજે,
નગર રોજ કિસ્સા નવા સાંભળે છે.
મદદમાં કહો કોણ દોડીને આવ્યું,
બધા કાકા મામા કુવા સાંભળે છે.
ખલીલ આજ ના દાદની આશ રાખો,
ગઝલ આજ વા'લાં સગાં સાંભળે છે!

માથા ફરેલ ઊગતો સૂરજ નમી જશે,
એનીય ક્યાંક સાંજ હશે, આથમી જશે.

સારું કે નરસું, કાંઈ પણ, વીફરે તો ના ખપે,
ખૂશબુનું જોર વધશે તો માથું ભમી જશે.

મારા મરણની ક્યાંકથી અફવા ઉડાડી જો,
બે ચાર પાંચ જણને તો નક્કી ગમી જશે.

માણસ જરૂર ચાંદ પર પહોંચી જશે હવે,
પણ આદમી સુધી ન કોઈ આદમી જશે.

પહેલાં તમે નજરમાં તો આવો, પછી જુઓ,
મારા હૃદય સુધી તમારી બાતમી જશે.

પથ્થર ઉપર બેચાર પ્રહારો કરી તો જો,
નાજુક છે દિલ છતાંય એ ઝટકા ખમી જશે.

ભૂતકાળને ખલીલ આજે યાદ ના કરો,
છાતી કઠણ છે તે છતાં આંખો ઝમી જશે.